

nuværende Straffelov er uheldig. Det ærede Medlem for Frederiksborg paaberaabte sig, at det mange Gange var helbigt og ønskeligt at have kortvarige, virksomme Straffemidler, saaledes at man kunde klappe og kasse Mandskabet — jeg husker ikke nøie, hvad det var for Udtryk, han brugte — men det er netop det Forstavelige, mine Herrer. Dersom det ærede Medlem for Alvor tror, at noget Saadant virkelig vil opretholde Disciplinen i Hæren, vil jeg udtaale, at netop det Mødsatte vil være Tilfældet. Det kan maasse virke saaledes paa en Enkelt, at han vogter sig i Fremtiden, men hvorledes vil det overhoved virke i Hæren? Vil det ikke virke saaledes, at naar En i en Afdeling er straffet, vil hele Afdelingen føle Medyndt med ham, men derved vil Straffen faae den modsatte Virkning af den, som den skulde have. Det ærede Medlem har bevæget sig paa et høiere Standpunkt og har ikke set ned til de Klasser af Militære, hvorpaa Straffene have været anvendte. De Herrer vilde maasse nok have Loven gennemført i denne Samling, naar de kunde faae en kraftig Lov med kortvarige og virksomme Straffe, naar de kunde beholde staaende Arrest og Nedfattelse i de Meniges 2den Klasse, men det er netop Straffe, som jeg tror ikke ere tidsvarende; de vilde efter min Mening netop virke det Mødsatte af, hvad de skulde, og ikke virke til at opretholde Disciplinen. Den ene Straf, nemlig den staaende Arrest, indrømmer jeg er kortvarig, men hvad Virkningen af den anden angaar, er den langt fra kortvarig; den er desværre langvarig. Det ærede Medlem mente, at denne Straf vilde rebde Mange fra at komme paa Bridesløselille, men jeg siger, at den er det første Trappetrin til Bridesløselille. (Aatter.) Ja, det ærede Medlem maa gjerne se, men jeg har ogsaa bevæget mig i Hærens Rækker; jeg har set, hvorledes Straffene have virket, og jeg siger, at, naar man først er kommen dertil, at man maa vandre omkring som et Affkum, som et Udflugt af Mennekeheden, saa er man paa Veien til at blive fortabt. Det er ligesom urimeligt, og det vil i mange Tilfælde træffe, at en Mand aldrig kommer til at føre et saa dabelsrit Liv, at han bliver fri for den sorte Rokarde. Det er i Tjenesten, at han skal føre dette Liv; men det kan hænde, at en Mand i Slutningen af en Leirsamling eller af et Felttog faar en saadan Uvægsstraf, han maa da bære paa den i 9—10 Aar, og han kommer maasse aldrig oftere til at tjene. Det er, saavidt jeg kan se, en af de urigtigste og uheldigste Straffe, navnlig i Nutiden. At den før har virket paa den enkelte Mand, indrømmer jeg ganske vist, idet der bagved den stod, at han var stillet retsløs. Derfor begik han maasse ikke oftere den Forseelse, han en Gang havde begaaet, men den virkede ikke i Almindelighed, overfor Hæren; det er en stor Misforstaaelse af de Herrer. Hvilke ere nu de

Grunde, som de Herrer, og navnlig det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (Thomsen), anfører for at beholde saadanne kortvarige, virksomme Straffemidler? Det er, fordi vi have den korte Uddannelsesetid, fordi vi have for saa faste Befalingsmænd, og fordi vore Tropper ere mangelfuldt kasererede. Det var omtrent det nævnte ærede Medlems Grundbetragtning. Det ærede Medlem sagde igaar, at vi ikke skulde se hen til fremmede Landes Straffelovgivning, men blive ved vore egne Forhold. Jeg tror nu, det kunde være berettiget at se paa Lande, der staa omtrent paa samme Kulturudvikling som vi, men jeg skal ikke gjøre det. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa hans Tankeexperiment og paa hans lange Særlise til de grønlandske pelsklædte Eskimoer og derfra til de sydlandske halv nøgne Lazaroner. Jeg tror, det vil være rettere at hoide sig til det Faste og Løse i Stedet for at vove sig ud paa det Flydende, hvor Bølgen bruser, og hvor vinden giver Bølgeslag. Lad os holde os til vore egne Forhold. Se vi paa dem og paa, hvorledes Tjenestetiden og Straffene have udviklet sig med hinanden, vil man netop finde, at man, da man havde den lange Tjenestetid, ogsaa havde de mange legemlige Straffe, men at efterhaanden som Tjenestetiden er bleven kortere, ere Straffemidlerne blevene indskrænkede; det maa det ærede Medlem indrømme mig. Han vil maasse sige — og jeg vil give ham Ret deri —, at Oplysningen er steget, at Folk ere blevene mere sædelige og stikkelige, men det ærede Medlem skylder at bevise, at de største og fleste Forbrudelser begaaes i den første Tid af Militærtjenesten. Jeg er for mit personlige Bedkommende og efter den Erfaring, jeg har, tilbøielig til at tro, at det netop er i den Tid, at de færreste og mindste Forseelser begaaes. Jeg tror det i alt Fald, indtil det ærede Medlem, der er meget godt statistisk med, overbeviser mig om det Mødsatte. Da det ærede Medlem dernæst omtalte, at vi skulde have flere faste Befalingsmænd, som han ogsaa til at gjøre et Tankeexperiment, idet han sammenlignede et Orlogsskib paa Døgt med en Kaserne og en Leir. Jeg tror, at denne Sammenstilling var meget uheldig, og det kom det ærede Medlem ogsaa selv til, idet han mente, at det var Båndet, som var Skyld deri, da det bevirkede, at der ombord var mindre Samkvem med Andre. Jeg er tilbøielig til at tro, at der, hvis vi kunde seile hele vor Hær ud i Middelhavet, vilde blive langt færre Forseelser, men vi komme til at beholde den paa det Løse og Faste. Det ærede Medlem omtalte, hvor mange Fristelser der er, og for saa vidt indrømmer jeg, at det ærede Medlem havde Ret, men jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde overbevise mig om, at der, dengang vi havde mange faste Befalingsmænd — nu have vi faaet endel værnepligtige Befalingsmænd — var en bedre Tone og Mand i Hæren. Jeg tror det ikke;